

50. fejezet - Egy test - két lélek

Griffendél-torony szivárványszínben játszó üveglakaihoz tapadva rémült diákok bámulták az odakint dúló harcot. Hermione, Ron és Ginny Bill Weasley közelébe húzódtak. Mivel az SVK tanár rendszeres kapcsolatban állt az igazgatónövel, abban reménykedtek, hogy rajta keresztül ők is értesülnek majd a legújabb fejleményekről.

A főkapu betörésével egy időben a támadók egy nagyobb csoportja seprűre pattant, és most egyre szűkülő köröket vontak a kastély karcsún égbe nyúló tornyai köré, melyek az iskola házai közül háromnak, a Griffendélnek, a Hollóhátnak, és a Hugarbagnak klubhelyiségeit és hálókörleteit rejtették magukban.

Rémszem Mordon éleslátásának köszönhetően szerencsére az iskola védői erre a lépésre is számítottak. A tornyok ablakait törhetetlenné varázstolták és behatolás jelző bűbajokkal látták el. Hamarosan kiderült azonban, hogy ez édeskevés a halálfalók elsöprő erejű sötét varázslatai ellen. A fekete köpenyt és álarcot viselő alakok seprűikről tűz alá vették a mozgó képekkel díszített ólomüveg ablakokat. Időbe telt ugyan, de végül sikerült megtörniük a védelmet, és néhány pillanattal később sziporkázó szilánkfelhővé robbantak szét az ablaktáblák, csillámló szilánkesőt zúdítva alá.

A gyakorlottabb diákok a tanáraik irányításával azonnal ellentámadásba lendültek. Néhányan taroló varázslatokkal igyekeztek lesodorni seprűikről az ostromlókat, miközben a többiek újra és újra védőpajzsokat húztak fel maguk köré. Az óvatlanabb halálfalók rövidesen kődarabként zuhantak a mélybe, és akik elveszítették közülük pálcáikat, menthetetlenül összezúzták magukat a lenti kövezeten. Akiknek pálcáikkal együtt lélekjelenlétüket is sikerült megőrizniük, azoknak még volt rá idejük, hogy puha párnákat bűvöljenek maguk alá, így legfeljebb kisebb-nagyobb sérüléseket szenvedtek, és újra meg újra harcba szálltak. Egyetlen percre sem tört meg a támadás lendülete. A legfürgébb halálfalók maroknyi csoportja könnyed kecsességgel tért ki a rájuk záporozó átkok elől, és válaszként folyamatosan varázslatokkal bombázták a védőket. Amikor ismét helyreállt a hoppanálásgátló tér, a támadások még hevesebbé váltak. A támadók rövidesen az tornyok falait kezdték bombázni a védők feje fölött, melynek hatására jókora kődarabok és omladék tenger zúdult a diákokra, akik sebesülteiket magukkal vonszolva kénytelen voltak visszavonulni a tornyok belsejében elhelyezkedő klubhelyiségek falai közé.

A Griffendél-tornyot védő diákok pillanatok alatt elbarikádozták az elfoglalt hálótermekbe nyíló ajtókat, és Bill Weasley vezetésével védőfalakat húztak a szoba köré, melynek padlóját immár mindenütt törmelék és por borította. Jól hallották, amikor a halálfalók landoltak a pajzsok túlsó oldalán, és pillanatokon belül ostrom alá vették a barikádot.

Bill maga köré gyűjtötte a tanulókat, és úgy döntött, itt az ideje, hogy mindannyian elhagyják a kastélyt. Egy puha kendőbe tekert csomagot tett az utolsó épen maradt asztalra, és óvatosan, hogy szabad kézzel ne érintse meg, kibugyolálta belőle a zsupszkulcsot. Egy kissé rozsdás, kissé olajos biciklilánc bukkant elő.

- Íme, a vészhelyzeti zsupszkulcs. Egyszerre három személy használhatja biztonságosan, és csak egyirányú utazásra alkalmas. Különlegessége abban rejlik, hogy miután az érkezési ponton mindhárman elengedték, a tárgy ismét automatikusan megjelenik itt, készen állva a következő csoport szállítására.

A diákok ámulatlan bámulták a csodálatos képességekkel felruházott mugli kacatot.

- Hová fogunk érkezni? - kérdezte Demelza Robins kissé remegő hangon.

- Az érkezési pont a Mágiaügyi Minisztérium fogadócsarnoka.

- Professzor úr! - Collin Creevy lépett közelebb. - Az öcsém a kiránduláson van. A szüleink aggódni fognak...

- Aberforth Dumbledore fogad majd mindenkit, és ő gondoskodik róla, hogy időben értesítsék a szüleiteket, hová kell értetek menniük. A Stonehenge-be látogató csoportnál is van egy vészhelyzeti zsupszkulcs, velük is ugyanott fogtok találkozni.

A diákok közelebb nyomakodtak, csak Ginny, Hermione és Ron húzódott hátrébb, utat engedve a többieknek.

- Ginny! Te az első csoporttal mész! - intette magához hűgát Bill.

- Nem megyek - ellenkezett a lány, és ijedten hátrébb lépett. - Addig nem hagyom el az iskolát, amíg nem tudom, mi van Harryvel!

- Hidd el, ő is nyugodtabb lenne, ha biztonságban tudna téged - érvelt Bill, de a lány csak a fejét rázta. A fiatalember az öccséhez és barátnőjéhez fordult. - Ron, Hermione, beszéljetek a fejével! Addig elküldöm az első csoportot.

Három diák máris körülállta a zsupszkulcsot, Hermione és Ron pedig félrehúzta Ginnyt, és kissé távolabb halk, de meglehetősen ingerült beszélgetésbe fogtak.

Rövidesen elment az első, a második, végül a ki tudja hányadik csoport is. Ginny azonban továbbra is hajthatatlan maradt.

***

Harry lassított felvételként látta maga előtt Voldemort halálba dermedő tekintetét. A vöröslő szemek függőleges pupillái először tágra nyíltak, majd a felismerést követően a döbbenet vonásai tükröződtek Sötét Nagyrú arcán. Mire a zöld fény teljesen körbeölelte testét, és mozdulatlaná dermedt, kígyószzerű arcvonásaira örökre rávésődött az arcán utolsó pillanatban felvillanó győzelmi mámor. Harry gyomra összeszorult a gondolatra, hogy talán még holtában is tartogathat meglepetést számára. Amikor a test végre a földre hanyatlott, lágy esésű, bársonyos köpönyege éjszínű nyoszolyaként terült alá.

A fiú dermedten bámulta holtan elterülő ellenségét. Első gondolata a sérülten fekvő bájitalmester volt, és nyomban felé akart fordulni, de képtelen volt rá. Furcsa módon, még mindig Voldemort utoljára rászórt bénító varázslata alatt állt.

Hirtelen iszonyatos erejű fájdalom nyilallt Harry homlokába. Minden erejével azért küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét, és megpróbálta kizárni tudatából a kínt, remélve, hogy annak múltával új erőre kaphat. A győtrelem azonban egyre erősödött. Voldemort utolsó lélekdarabja ébredezni kezdett a testében.

Perselus Piton szintén az eszméletvesztés határán volt. Úgy érezte, hogy Griffendél kardjának megszerzése, és Voldemort leszúrása az utolsó csepp erejét is felemésztette. A padlóra hanyatló test láttán egy pillanatra diadal töltötte el, a következő pillanatban azonban felváltotta örömét az aggodalom.

Oda kell mennem hozzá - mondogatta magában. Tudta, hogy még nem hagyhatja el magát, pedig legszívesebben engedett volna mindenét elborító fájdalomnak. Harry Potter élete legfontosabb harcára kerül most sor, és neki segítenie kell őt, hiszen a fiú senki másra nem számíthat.

- Harry! - Hangja rekedt suttogáskén hagyta el ajkait, ám úgy tűnt, a fiú nem hallotta meg.

Harry szívét félelem szorította össze.

A belsőjében újjászülető idegen akarat testét és lelkét egyaránt megbénította, majd szisztematikusan haladva birtokba vette minden porcikáját. Harry előtt szédítő sebességgel peregtek végig az utóbbi percek emlékei, amiket a testét bitorló elme heves reakciói követtek. Először düh töltötte el, majd örömmámorban úszott. Az érzés csak nyomokban hasonlított ahhoz, amit Harry régebben Voldemort öröm vagy dühkitörései alatt tapasztalt. Úgy érezte, szétszakítja a kín, mely arra kényszeríti, hogy adja fel a harcot, és engedje át magát neki.

Már azt hitte elveszíti a csatát, amikor kínozója egyszer csak tovább lépett. Harry előtt minden elsötétedett, és síri csend borította el, amint Voldemort lelke birtokba vette új testének érzékszerveit. Mintha élve eltemették volna, úgy ült mozdulatlanlanságba dermedten, süketen és vakon.

Talán ilyen lehet a halál - gondolta, de nyomban eszébe jutottak szülei és Cedric árnyai, melyek Voldemort pálcájából bújtak elő évekkel ezelőtt a temetőben, és elhessegette a nyomasztó képzetet.

Az elméjét újra és újra elborító fájdalomhullámokból sejtette, hogy tekintete még mindig a sötét varázsló tetemére mered. A lélekdarab bosszúszomjasan újra ellene fordult.

Harry megpróbálta háttérbe szorítani a kínt, és minden erejét arra összpontosította, hogy felidézze magában szeretteinek képét, és a hozzájuk fűződő boldog emlékeket.

A szülei büszke mosolya Edvis-tükrében..., Ron nevetése..., Hermione mosolya..., az ikrek tréfái..., Mrs. Weasley gondoskodása..., Dumbledore professzor átható, kék tekintete..., Sirius Csikócsőr hátán..., Remus tanítja a patrónus bűbájra..., Aberforth és Spotty a Rózsakertben..., Ginny csókja...

Az előre összekészített *szeretet-csomag* azonban nem maradt válaszreakció nélkül. Az idegen tudat azonnal reagált, és amint hozzájuk ért, a boldogító emlékek sorra rémálomba fordultak. Minden kép szeretteinek kínhalálával végződött, és Harryt látomásról-látomásra üzte a lelkét betöltő fájdalom. Féltség, veszteség tudat, önvád és reménytelenség lett úrra rajta, míg végül már úgy érezte, nem bírja tovább.

Racionális tudata tisztában volt vele, hogy ez nem a valóság, de valami azt súgta belülről, hogy ha elbukik, mindez megtörténik majd.

Ginnyt felidézve eszébe jutott a nyakában lógó Boldog Percek medál, és ösztönösen felé próbálta mozdítani a kezét. Ez volt az utolsó reménye.

Ha ahhoz elég erős volt, hogy megidézzen egy szeretetvarázst általa, akkor most is segítenie kell - gondolta. A keze azonban nem engedelmeskedett. Nem tudta eldönteni, hogy Voldemort bénító varázsa hat-e még, vagy testének bitorlója akadályozza-e a mozgásban, de a lényeg tekintetében mindennek nem volt jelentősége. A medál néhány centire volt csupán ujjaitól, ám akár mérföldekre is lehetett volna.

Ki sem tudnám mondani Ginny nevét - villant az agyába, amikor ráébredt, hogy ajkai is mozdulatlanlanná dermedtek. Mozdulatlanul ült tovább, és vakon bámult a sötétségbe, azon igyekezve, hogy minél tovább eszméleténél maradjon. - Legalább nem vagyok egyedül - gondolta, ahogy eszébe jutott, mit tett érte a bájitalmester. - Piton bájitala úgymint elpusztít mindegyikünket. Legalább mindennek vége lesz.

***

Harrynek sejtelve sem volt róla, hogy a megkínzott bájitalmester centiméterről-centiméterre egyre közelebb vonszolja magát hozzá. A varázsló jól látta, hogy a fiú még mindig meg van bénítva. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy mivel a Sötét Nagyúr lelke nem pusztult el végleg teste halálával, a varázslat továbbra is működik. A kétségbeesetten kutatott megoldás után, amikor egy vékony, fekete csik vont a magára a figyelmét, mely alig karnyújtásnyira volt Harry lábától. Voldemort baziliszkusz szívizomhúrral készített, sötét pálcája volt az.

Tisztában volt vele, hogy ha a kezébe veszi, már nincsen számára visszaút. A magával hozott törhetetlenné varázslott bájitalos fiolák még az első összecsapásban porrá omlottak a Sötét Nagyúr átkaitól. A főzetek egy része elpárolgott azóta, a többi pedig ragadós masszát alkotott teste köré tekeredett talárján és a kövezeten. Szerencsére egymással keveredve nem alkottak sem maró anyagot, sem mérges gázt, de hasznukat már semmiképpen nem vehette. Fintor futott át az arcán, arra gondolva, hogy hiába kémkedett tizenhét éven át, mégis mennyire kiismerték a gyenge pontjait. Voldemort nyilvánvalóan szándékosan alkalmazott olyan sötét varázslatokat támadásai során, amelyek biztosítják, hogy ne legyen több adu jól ismert bájitalmesterének kezében.

Ujjaival szorosan megmarkolta a vékony, hideg vesszőt, és azonnal megérezte a hatást. Az ujjain keresztül küszört fel a hideg és a fájdalom, másodpercek alatt végigfutva a karján. Tudta, hogy sietnie kell.

Gyors mozdulattal feloldotta a Harryt fogva tartó varázslatot, a fiú azonban továbbra sem moccant. Mindössze semmibe meredő szemének pislantása és elmélyülő lélegzetvétele árulkodott némi változásról.

Piton legszívesebben eldobta volna a pálcát, melyből továbbra is lüktető fájdalom áradt, egyre jobban szétterjedve a testében, de tekintete megakadt Harry karján. A talár alól kivillanó jin-jang motívum új ötletet adott. Közelebb vonszolta magát hozzá, és a sötét pálca hegyét a fekete, cseppforma közepébe nyomta.

A fájdalom és a hideg teljesen elborította. Már nem láthatta, ahogy a jel vérvörösen felizzik, mert elborította a sötétség.

***

Harry megérezte, hogy hirtelen valami megváltozott. Még mindig nem látott semmit, de pislogni már tudott, és mintha valami szorítástól megszabadult volna. Az idegen akarat még mindig nem tudta legyőzni őt, és teljesen birtokba venni testét, de makacsul küzdött. Harry már teljesen kimerült a küzdelemben, erejéből mindössze arra futotta, hogy ameddig lehet, fenntartsa ezt a nyomorúságos állapotot. Nem volt ereje még egyszer végignézni szeretteinek kínhalálát, így más lehetőség után kutatott. Nyelve továbbra is bénultan tapadt szájpaddlásához, de végre újra érzékelte a testét.

A fiú szívében egyszer csak felvillant a remény halvány szikrája. Igyekezett kiszorítani elméjéből támadóját, aki ezúttal maga idézte elé a már előzőleg látott képeket, szenvedést és halált vetítve Harry lelki szemei elé, nem is sejtetve, hogy immár erőt ad ezzel áldozatának. Harry egyetlen dologra összpontosított.

Nem szabad, hogy mindez megtörténjen! Élniük kell! - mondogatta magában, miközben jobb kezét lassan, minden erejét beleadva emelni próbálta.

Milliméterről milliméterre haladt, és hosszú percekbe telt, mire ujjai között érezte a lágyan domborodó, korong alakú medált. Melegség töltötte el, és ugyanabban a pillanatban kínok újabb hullámai borították el válaszul. Ezúttal azonban volt valami, ami erőt adott a kitaráshoz. Tisztában volt vele, hogy ez még kevés a győzelemhez, de remélte, hogy előbb-utóbb sikerül legyőznie, és ki tudja ejteni kedvese - számára varázslatos - nevét.

Voldemort azonban megérezte, hogy valamire készül, és ismét támadásba lendült. Harry elméjét és minden porcikáját égő fájdalom járta át. Igyekezett legyőzni a kint, de hiába idézett fel jegyes fürdőt, békés nyugalmat, vagy bármilyen már meditatív technikát, a fájdalom fokozatosan elhatalmasodott rajta. Görcsösen szorította a medált, és próbálta felidézni a lány képét, de az minden alkalommal hamuvá égett lelki szemei előtt. Tudta, hogy nem sokáig bírja már. Érezte ellenfele fölőbe kerekedő erejét, kihunyt legbelül a remény utolsó szikrája is, és megfordult a fejében, hogy már nincs értelme elodázni tovább a halál pillanatát.

***

A Griffendél klubhelyiségében már csak Bill Weasley, Ron, Hermione, Ginny és Neville álltak körül a maszatos, girbe-gurba bicikliláncot. A fiú - akárcsak Ginny - szintén megmakacsolta magát, és még nagyanyja várható dühének gondolatára sem volt hajlandó cserbenhagyni társait, akikkel már annyi mindenben keresztülmentek.

Az utolsó diák az imént távozott, és a halálfalók bármelyik pillanatban betörhették a mágiával megerősített barikádot. Bill már kész volt rá, hogy elkábítja hűgát, és akarata ellenére viszi magával, ugyanis Ginny továbbra sem volt hajlandó elhagyni az iskolát. A lány egyszer csak észrevette, hogy a mátká-gyűrű bizserégni kezd az ujján. Éppen fel akarta rá hívni társai figyelmét, amikor legnagyobb meglepetésére a Ron és Hermione egyaránt a csuklójukhoz kaptak, és felrántották talárjaik ujját. Ekkor már ő is érezte a mágikus karkötő keltette melegeget. A fehér cseppforma vérvörös színben játszott.

- Mi történt? - aggodalmaskodott Bill.

- Harry bajban van! - kiáltotta Ron.

- Segítséget kér! - nyögte Hermione. Arca feltűnően elsápadt a por és koszréteg alatt.

- Azonnal oda kell mennünk! - ugrott a torony folyosójára vezető ajtó felé Ginny.

- Te elhagyod a kastélyt, Ginny! Harry nem akarná, hogy veszélynek tedd ki magad - fordult felé Ron, bátyja egyetlen tekintetétől kísérve.

- Nélkülem nem biztos, hogy megtaláljátok - felelte magabiztosan a lány, és felhúzta bal karját is a talárt. Társai az órához, vagy még inkább iránytűhöz hasonló karkötőre meredtek. - Ez mindig Harry felé mutat, de csak az én karomon.

A többiek gondterhelten néztek rá néhány pillanatig, de Bill végül megadóan bólintott.

- Harry eredetileg a Titkok Kamrájában volt - jelentette ki határozottan Hermione. - Hogy jutunk le oda?

- Van egy festmény a tanáriban, ami egy új titkos folyosót takar. Tudom a jelszót - felelte Bill. - Én megyek elől, és nem akarok semmiféle hősködést látni! - Gyors mozdulattal kiábrándító bűbájt szórt mindegyikükre, majd ismét a rongyba bugyolálta a zsupszkulcsot. - Gyerünk!

Felmérték a terepet, majd kiléptek a távoli robbanásoktól visszhangzó lépcsőházba. A Kövér Dáma még a csata kezdetén elhagyta keretét, és belülről egyébként sem gátolta semmi a klubhelyiség elhagyását, ezért fájó szívvel, de inkább berobbantottak maguk után a kijáratot, hogy meggátolják az ostromlók továbbjutását.

Némán siettek le a torony csigalépcsőin, és minden saroknál a falhoz lapulva igyekeztek a legrövidebb és legbiztonságosabb útvonalat megtalálni a tanári felé.

Az egyik kanyarban Neville észrevette Lunát. A lány egy kis csoport utóvédjeként próbálta feltartóztatni a jól hallhatóan egyre közeledő támadókat azzal, hogy lezárnia maga mögött egy betört ablakú folyosó ajtaját.

- Mit történt? Miért vagy még itt? Már régen el kellett volna hagynod az iskolát! - támadt rá Bill. Nyilvánvaló volt, hogy elege van már az önféjű diákokból.

- A többiek mind elmentek, csak Gabrielle és Fleur Weasley maradtak az iskolában. Én csak lemaradtam egy kicsit.

Mindannyian a segítségére siettek, és néhány pillanat múlva tömörnek látszó kőfal zárta el a visszafelé vezető utat.

- Gyere velünk, Luna - invitálta a lányt Hermione.
- A Titkok Kamrájába megyünk. Harry bajban van - tette hozzá Ron.
- Nem lehet. Megígértem a többieknek, hogy utánuk megyek. Aggódnának miattam.
- Hol vannak most? - kérdezte aggódva Bill.
- Felmentek a Szükség Szobájába, mert állítólag ott van McGalagony professzor - magyarázta a lány.
- Neville, kérlek, kísérd el Lunát! Van egy lépcső a folyosó túlsó végén nyíló teremben, amit évek óta nem használnak. Az éppen a hetedik emeletre visz.
- Számíthat rám, Weasley professzor - felelte elszántan Neville, és Lunával egymást fedezve, kivont pálcával elsiettek a mondott irányba.

A kis csapat tovább haladt a tanári szoba felé, azonban többször is vissza kellett fordulniuk, hogy elkerüljék az épületben harcoló ellenséges csoportokat. Végül úgy döntöttek, az lesz a leggyorsabb, ha Bill és Fleur saját lakosztályán át mennek. A meghitt, otthonosan berendezett helyiségből Glanmore Peakes, a cromer-i tengeri szörny elpusztítójának pálcával harciasan hadonászó festményén keresztül jutottak el végre a tanári szobába. Az íróasztalokkal és kartotékszekrényekkel telezsúfolt terem végében álló, életnagyságú festményről várakozásteljesen méregette az érkezőket a négy alapító.

- Egy mindenkiért, mindenki egyért - közölte a jelszót Bill, mire Griffendél Godrik kedélyesen rájuk kacsintott, Mardekár Malazár cinikusan elhúzta a száját, a két boszorkány pedig kedvesen elmosolyodott.
- Azonnal megnyílt előttük az út.

***

A Titkok Kamrájába lépve mindannyian meglepetten néztek szét. Bill részt vett az átalakításban, Ron és Hermione nemrég már jártak itt, amikor átkutatták a helyet, Ginny pedig felidézte, amikor másodéves korában arra eszmélt a baziliszkuszteteme mellett, hogy Harry megmentette az életét. Mégis mindegyiküknek meglepetést jelentett, amit tapasztaltak.

Síri csend volt. A félhomályos csarnok levegőjét átkok nyomán keletkezett füst és por töltötte meg, mely összekeveredett a kifolyt bájjalok kellemetlen szagával. A hatalmas terem közepén álló négy lépcsőzetes alapú talapzat körül óriási csontok hevertek szerteszét.

Hollóháti Hedvig ereklyéjének kék-ezüst szőnyeggel borított lépcsőinek tövében három mozdulatlan alak hevert.

Aggodalom töltötte el őket, és elszorult a torkuk a gondolatra, hogy talán már későn érkeztek.

Ginny ijedten pillantott előrenyújtott karjára. Csuklóján az apró iránytű egyenesen a magatehetetlen alakok felé mutatott.

Bill a háta mögé parancsolta a többieket, és pálcájukat előrszegezve, óvatosan megindultak.

A Sötét Nagyúr testét ismerték fel legelőször a másik két fekete rongycsomó mellett. Viaszfehér, tar koponyája és sápadt, hosszú, karomszerű kezei szinte világítottak éjfékete köpenyén.

- Gyilkos átok - sutogta Bill, aki már messziről felismerte a nyilvánvaló jeleket.

Harry mellére bukott fejfelé, összekuporodva dőlt a legalsó lépcsőfoknak. Lábainál ernyedő rongycsomóként Perselus Piton hevert, akinek bőre zöldesszürkére sápadtan derengett.

Ginny szinte kirobbant bátyja mögül, azonnal Harryhez rohant, és magához ölelte a merev testtel kuporgó fiút.

- Harry! Mi történt? Válaszolj! - szölongatta, és sírva ringatta a karjában.

Hermione megvizsgálta Harryt néhány gyors pálcamozdulattal.

- Nem áll varázslat hatása alatt, és úgy tűnik, mintha eszméleténél lenne, de nagyon rosszul néz ki - motyogta tanácstalanul. - Biztos, hogy valami nem stimmel vele.

Úgy tűnt, mintha izomgörcsök uralnák Harry egész testét: száját erősen összeszorította, és üveges szemekkel meredt előre. Néha heves rándulások futottak végig rajta tetőtől talpig.

- Piton haldoklik - jelentette ki rekedt hangon Bill, aki időközben megvizsgálta a bájjalmestert. - Valamilyen mérgezés lehet, de ilyet még sohasem láttam. Talán Lumpsluck professzor el tudná készíteni az ellenszert, de most, a harcok közepette nem tehetünk érte semmit.

- Harry nem reagál semmire, de legalább életben van - felelte Hermione.

Bill leguggolt a két lány mellé, hogy ő is megvizsgálja Harry állapotát, Ron pedig elindult Voldemort teste felé.

Gyűlölettel teli pillantással méregette, és óvatos léptekkel körüljárta a mozdulatlan testet. Arcán félelem, viszolygás, düh és gyilkos indulat váltakozott.

- Mit tettél Harryvel, te szörnyeteg? Nem érdemeltél ilyen könnyű halált! - vicsorgott rá, és egyre jobban fortyogott benne a gyűlölet. Harry dermedt testére és az őt átölelve tartó, zokogó Ginnyre pillantott.

- *Corpus Piroinitio!* - kiáltotta, mire pálcája hegyéből heves mágikus tűz csapott ki. A lángcsóva éhesen belemart a valaha volt legnagyobb feketemágus testébe. Fekete köpenyének puha anyagát azonnal felemésztették a magasra felcsapódó lángok, és néhány pillanat alatt maga a holttest is tetőtől talpig lángba borult.

Társai döbbenetben meredtek rá. Egyedül Billnek volt annyi lélekjelenléte, hogy egy gyors varázslattal eloltsa a mágikus tüzet, mielőtt még az porrá hamvasztja az egész testet.

- Bizonyítani kell mindenkinek, hogy halott! - kiáltotta a szinte révületből ébredő Ron arcába, de nem tett több szemrehányást. Megértette öccsét, hiszen vele és a családjukkal együtt emberek százainak volna törleszteni valója mindkét háború borzalmaiért és a félelemben töltött éveikért.

- Ginny! Ki kell vinni innét Harryt - kezdte Bill, és elővette a rongyba bugyolált zsupszkulcsot. - A Szent Mungóban talán tudnak rajta segíteni...

- Csak még egy percet kérek - nézett fel a lány, magához szorítva a fiú mozdulatlan testét. Bátyja megadóan bólintott, és mindannyian tapintatosan kissé hátrébb húzódtak.

***

Harry elméjét tűz emésztette, miközben Ginny képe lebegett előtte. Úgy érezte, csak hívnia kellene a lányt, és végre újra szabad lehetne. Vége lenne ennek az egész rémálomnak, és ismét együtt lehetnének. Csak hívni kéne... de nem tudta megmozdítani kövé merevedett ajkait.

Az a másik is tudta amit ő, hiszen immár mindent tudott, ami Harry fejében volt. Félig már birtokba vette a testét, és bár irányítani még nem sikerült neki, minden erejével meggátolta, hogy Harry megtegye a létfontosságú mozdulatot. A fiú lelki szemei előtt lepergő rémképek elemi erővel hatottak, de ő csak egyetlen dologba kapaszkodott: Ginnyt akarta látni. Helyette azonban áthatolhatatlan feketeség vette körül. Hallani akarta a hangját, de csak a fejében ordított szeretteinek halálsikolya.

Aztán egyszer csak valami megint megváltozott. Az a másik, aki most Harry fülével hallott, és szemével látott, lazított a szorításán. Valami elterelhette a figyelemét. Valami, ami úgy kihozta a sodrából, hogy még róla is megfeledkezett egy pillanatra. Azután forró könnycseppeket érzett az ujjain, melyek még mindig a medált szorították. És még valamit. Azt könnyed, tavaszi virágillatot, amiről Harry azonnal tudta, hogy ő van itt. Kihhasználva támadója megosztott figyelmét, minden erejét összeszedte, szétnyitotta cserepes ajkait, és leheletnél alig hangosabban végre sikerült elsuttognia szerelme nevét:

- Ginny...

Tengerárként borították el a Boldog Percek medálba zárt érzelmek. Egy időre megszűnt számára a valóság elnyomva az utóbbi percek végtelennek tűnő kínjait, és egyszerre nem volt többé sem Voldemort, se támadás, se háború. Ismét ott állt a Griffendél klubhelyiségében, és karjaiba zárta Ginnyt, aki magához ölelte, és csak csókolta, miközben eltompult körülöttük a többiek örömmámora... Annyira valóságos volt az az ölelés...

Ahogy elcsitultak a feltörő érzelmek, ismét iszonyatos fájdalom hasított a sebhelyébe. Minden porcikája görcsösen rángatózni kezdett, és akkor végre valami kiszakadt belőle. A fájdalom lassan csitult el. Újra szabad volt. Furcsa mód úgy tűnt, mintha ismét az iménti édes ölelés vette volna körül a testét. Pislogott egyet, és homályos pillantása Ginny könnyáztatta arcára esett. Suta mozdulattal megigazította félrecsúszott szemüvegét, és viszonozta az ölelést.

Ekkor jutottak el hozzá a rémült kiáltások.

- Vigyázzatok! - kiáltotta kétségbeesetten Ron.

- Ezt Voldemort! - sikította Hermione.

- Húzódjatok hátrébb! Nehogy titeket is megszálljon! - ordította Bill.

- Ron! A szellembénító varázslatot! - kiáltotta Hermione, amint visszanyerte a lélekjelenlétét.

Az áttetsző, anyagtalán, füstszínű lény nem volt egészen olyan, mint egy kísértet. Könnyedén változtatta helyét, és néha szétfoszlott, majd újra összeállt, felvéve legutóbbi, nemrég még épségben a földön fekvő alakját. A kígyószerű arc őrvirág dühöt tükrözött, miközben az utolsó lélekdarab hajdani testének szétégett maradványai körül keringett.

Harry felpattant, és bár kissé megingott, végül megállt a lábán.

- *Vincio umbrae!* - kiáltotta Hermione, és pálcájából mágikus, szellemszerű fonadék csapódott ki. Ron is végrehajtotta a varázslatot, és a két pálcából előtekeredő szálak szoros béklyóba fogták Voldemort asztrális maradványait, aki hevesen küzdött ellene, mégsem tudott szabadulni.

- Mit csináljunk vele? - kérdezte meglepetten Bill, aki eddig még nem látott hasonlót, csak könyvekben olvasott ilyesmiről. - A szellemekkel semmit nem tehetünk.

- Harry! Végre kell hajtandó a szeretetvarázst! - kiáltotta a még mindig kissé szédelő fiú felé Hermione. - Az talán elpusztítja, mint a horcruxokat.

Harry tanácstalanul nézett körbe, hiszen nem volt már pálcája, de ekkor megpillantott egyet maga mellett a kőpadlón. Azonnal felismerte.

Ha ezen múlik minden, hát legyen - gondolta, és habozás nélkül felkapta. Csak remélni tudta, hogy a sötét pálcá végrehajtja majd a szeretet-varázslatot. Ginnyre pillantott, és baljával megfogta a lány puha, meleg kezét.

- *Amoris Status Corporis!*

A varázspálca hegye előtt egy vakító, fehér pont ragyogott fel. Éles fénye egyre erősebben világított, mint a csillag gyúlt volna ki a levegőben. A ragyogás rohamosan nőtt, és pillanatok alatt ezúttal is futball labda nagyságú gömbbé növekedett. Harry érezte tenyerében a lány puha bőrét, és még az imént átélt érzelmek emléke zibongott testében. A gömb egyszer csak elérte a megbéklyózott lélekdarabot.

Sikítőszellemeiket megszegyenítő, felismerhetetlen, nem emberi hang hangzott fel, és visszhangzott megsokszorozódva a csarnok falai közt. A benne zengő kín, szenvedés, kudarc és fájdalom kis híján kizökkentette Harryt a varázslatból. Ginny, látva a fiú megfeszülő vonásait, magához ölelte kedvesét, akihez közben eljutottak barátainak biztató szavai is.

- Meg tudod csinálni, Harry!

- Tarts ki!

Felidézte magában szeretteinek emlékképeit, amelyet nemrég számtalanszor eltorzított a feketemágus, hogy feladásra kényszerítse, és megszerezze tőle tulajdon testét. A gömb ismét növekedésnek indult. Ezúttal csak néhány

pillanat kellett hozzá, hogy hatalmasra növekedve befogadja Voldemort lelkének utolsó, anyagtalán maradékát is, és akkor végre újra csend lett.

Harry kinyitotta a szemét, és amikor meggyőződött róla, hogy nyoma sincs a szellemlénynek, végre karjába zárta barátait.

- Mi volt ez az egész? - faggatta Ron barátja vállát átölelve, Bill pedig a hátát veregette.

- Jól vagy? - aggodalmaskodott Hermione, amikor ő is a karjába zárta, majd a fiú újra Ginnyt ölelte magához, aki megszólalni sem tudott, csak úgy szorította, mintha soha többé nem akarná elengedni.

Amikor kibontakozott az ölelésből, pillantása a földön heverő, szétégett testre esett. Kérdő tekintettel társai felé fordult, de Ron megelőzte.

- Majd később megmagyarázom... - motyogta.

Bill még mindig a történetek hatása alatt állva patrónust küldött McGalagony professzornak, és röviden beszámolt az eseményekről.

Harry a kezében tartott pálcára pillantott, és megkereste szemeivel a földön fekvő bájitalmester sápadt, zöldes arcát.

- Senki nem nyúljon ehhez a pálcához! Mérgező! - közölte, és sietve a férfi teste mellé térdelt.

- Harry, akkor már te is haldokolnál - ellenkezett Hermione, de a fiú leintette.

- A pálcá valószínűleg elfogad engem, mert vérvarázslattal kapcsolták Voldemorthoz. Legalább valami haszon is van belőle, hogy engem használt fel a visszatéréséhez: bizonyára felismeri, a véretem.

Pitonnak már alig volt pulzusa, és csak felületesen lélegzett, de élt. Harry keserűen tapasztalta, hogy a bájitalmester által hozott ellenmérég a többi bájitalal együtt összetört és kifolyt. A talárja alatt kotorászva előszedte tarisznyáját, és kihalászta belőle a bájitalokat rejtő kis faberakásos dobozkat, amit még Aberforth-tól kapott karácsonyra. Piton speciális készletet csomagolt erre az útra. Harry elővette az erősítő főzetet, egy fémesen csillogó, grafit színű bájitalt, amellyel Ginnyt gyógyította a bájitalmester a *Cruciatus* átok után, és egy apró, borsószemnyi bezoárkövet. Sorban a bájitalmester ajkaihoz tartotta az üvegeséket, és varázslat segítségével sikerül megitatnia vele a főzeteket. Vigyázva, hogy félre ne nyelje, az ajkai közé erőltette az apró kövecskét, azután felállt.

A többiek gyászos hangulatban állták körül.

- Ez talán kitart addig, amíg beadom neki az ellenszert. Amit hoztunk, összetört, de van még belőle Dumbledore Menedékében.

- Most nem mehetsz el oda, Harry! Nem tudsz kijutni az épületből - akadékoskodott Ron.

- Éppen ellenkezőleg! Itt van a zsupsz kulcs, amivel azonnal mindannyian a Minisztériumba juthatunk - ellenkezett Bill.

Ginny csak állt szótlánul, és ujjait a fiú kezébe csúsztatta. Ő megértette. Gyorsan rájött, hogy mindkettejük életét csak Piton menthette meg a Malfoy-birtokon, és úgy érezte, tartoznak neki annyival, hogy legalább megpróbálják megmenteni.

- Ne próbáljatok megállítani! Van egy tervem - állította meg barátait Harry. - Dobby! - szólította ismét a házimanót.

Majdnem egy perc eltelt, amikor végre megjelent egy házimanó, de meglepetésükre nem Dobby volt az. Winky érkezett a hívásra, Dobby legjobb barátja és pártfogoltja.

- Winky szívesen áll Harry Potter rendelkezésére! - hajolt meg földig lógó orral. Szemei vöröslöttek a sírástól.

- Köszönöm, Winky. Mi történt Dobbyval? Miért nem ő jött? - kérdezte Harry, és torkát elszorította az aggodalom. Remélte, hogy önfeláldozó kis barátjának nem esett baja, amíg teljesítette a tőle kapott feladatot.

- Dobby nagyon kimerült, és most mélyen alszik, uram - sopánkodott a manócska. - Olyan varázslatot hajtott végre, ami teljesen kiszívta az erejét.

- Rendbe fog jönni?

- Három nap alvás és kutya baja sem lesz, uram. Winky jól elrejtette. Nem érheti baj, ha nem foglalják el a kastélyt - motyogta a manó. - Mivel szolgálhatja Winky Harry Pottert?

- El tudnál juttatni két embert a birtok kapujához úgy, ahogy ti, manók hoptanáltok?

- Hármat - állt mellé határozottan Ginny. Bill beleegyezően bólintott, remélve, hogy kishúga így legalább kikerül az életveszélyből.

- Winky meg tudja csinálni, de egyszerre csak egy személyt vihet.

- Jól van, Winky, mindjárt kezdhetjük - mondta Harry, és a barátaihoz fordult. - Nincs sok időm. Megitatom vele az ellenszert, Ginny gondjaira bízom, és visszajövök.

Időközben megjelent az igazgatónő patrónusa, és Bill nyomban tolmácsolta a többieknek a kapott üzenetet.

- Minerva segítséget kért a Mágiaügyi Minisztériumból, de a hívása furcsa módon Dolores Umbridge-hez futott be, aki kereken megtagadta tőle a támogatást, és valószínűleg még a hírt sem adja tovább, hogy támadás alatt állunk. Feltehetőleg abban reménykedik, hogy itt vesznek az ellenlábasai. Megpróbálom elérni Percyt, hátha neki több esze van, és nem kockáztatja ennyi ártatlan ember életét.

Mindannyian elsötétülő tekintettel hallgatták.

- De hát már úgyis tudják, hiszen ott van Aberforth, és egy csomó Roxfortos diák - értetlenkedett Hermione.

- Aberforth-t letartóztatták, embercsempészéséért, de az utolsó pillanatban sikerült meglépnie. A kisebbekkel érkező tanárokat is őrizetbe akarták venni, de állítólag mindannyian Roxmortsba hoptanáltak, hogy tudjanak segíteni.

Bill elővette a zsupsz kulcsot és tanácstalanul nézegette.

- Ron, Hermione, nem tudom jó ötlet-e még, hogy ti is a minisztériumba menjtek.
  - Inkább segítünk neked - kapott az alkalmon Ron.
  - Mondott valamit McGalagony professzor, hogy hol kell segítség? - kérdezte Hermione.
  - Vissza kell térnünk a tanáriba, azután csatlakozhatunk a kapuőrökhöz. Már teljesen szétszóródtak az épületben, és sok helyen szorongatja őket a túlerő.
  - Sietek vissza, és csatlakozom hozzátok - ígérte Harry. - Vigyázzatok magatokra! Én megyek elsőnek, Winky, azután hozd Piton professzort, és végül Ginnyt! A kapu melletti bozótosba vigyél, kérlek!
- A házimanó megragadta Harry kezét, és nyomban köddé váltak.